

Proloog

Daphne

Joran en ik zitten op de kade bij het water. Achter ons ligt het dorpsplein met druk pratende mensen. Maar daar hebben we geen oog voor. Het enige wat we zien is elkaar.

Dromerig staar ik in zijn helder blauwe ogen en ik heb het gevoel dat er vlinders in mijn buik rondfladderen. Wat is hij toch lief. In tegenstelling tot mijn vader, hij wil niet dat Joran en ik iets met elkaar hebben. Hij vindt dat Joran een arm zielig straatjongetje is en daar horen nette meisjes niet verliefd op te zijn. Hij probeert ons uit elkaar te halen. En het is zijn schuld dat wij verliefd op elkaar zijn. Iedereen die ik vertel dat mijn vader Willem van der Decken is, gaat mij heel erg nep-vriendelijk behandelen om een goede indruk te maken op mijn vader. Behalve Joran. Op die manier kon ik met hem omgaan en werd ik verliefd. Mijn vader mag dan wel Willem van der Decken zijn, maar door al die plunderingen is hij een beetje gek in zijn hoofd geworden. Wat zeg ik? Een beetje gek? Nee! Gestoord!

Hij wil altijd dat ik mee ga op zijn rooftochten zodat ik minder vaak bij Joran kan zijn.
Joran...

In de verte hoor ik gestamp, maar het is zo ver weg dat ik het niet merk. Dan hoor ik een ongeduldig tikkende voet, dichtbij en ik schrik op. Ik volgde de laarzen omhoog en zie mijn vader staan. Zachtjes zeg ik "Hai papa", maar hij kijkt nog steeds boos. Waarschijnlijk komt hij weer met zo'n, ik ga varen en jij moet mee verhaal.

"Daphne, wat had ik nou gezegd!" Zei hij eerder boos dan vragend. "Ja, maar..." "Niets ja, maar. Morgen is het eerste Paasdag en ik ga tweede Paasdag varen, dus jij gaat mee!"

Hoofdstuk 1. Eerste Paasdag

Daphne

Ik liep over de kade naar huis. De zon scheen warm op mijn gezicht wat mij rustig maakte. Ik dacht aan mijn vader. Niet normaal wat hij me allemaal aandoet.

En nu moet is overmorgen nog mee op zijn schip ook! Hoe lang zullen we wegblijven? Onderweg naar huis zag ik mijn vader. Hij stond naar een vriend van hem te schreeuwen. Ik kon niet goed verstaan wat ze zeiden, maar wat ik wel verstond was dat mijn vader zij "Je kunt zeuren wat je wilt, maar ik zal varen en Daphne gaat mee!"

Toen hij weg liep rende ik achter hem aan. "Pap, waar ging dat over?" "Dat gaat je niks aan!"

Ik wist dat het geen zin meer had om nog meer vragen te stellen dus ik zweeg en zo liepen we de rest van de wandeling naar huis.

Aan de eettafel werd ook niet veel besproken. Mijn vader keek alleen maar door het raam naar buiten. Ik durfde niets te zeggen en zo gingen we ook naar bed.

De volgende ochtend werd ik wakker van mijn vader die in de gang rende. Het was nog vroeg. Slaperig stond ik op uit bed en liep naar de deur. Ik deed de deur op een kier. Zo dat ik net om het hoekje kon kijken.

Ik zag mijn vader verschrikt staan met grote ogen en zijn haar zat helemaal door de war. Hij had zijn kleren half aan. Geschrokken keek ik naar hem en hij naar mij.

"Is er iets papa?" Even twijfelde hij, dat zag ik aan zijn ogen. Hij hield iets verborgen, maar wat? "Nee... Er is niets. Ga je maar omkleden, we gaan zo ontbijten."

Ik deed de deur weer dicht en bedacht we opeens dat het vandaag eerste Paasdag was dus dat ik mijn tas in moest pakken, omdat we morgen gaan uitvaren. Maar eerst aankleden.

Na het ontbijt pakte ik alles wat ik nodig had. Ik wou net de kamer uitlopen toen ik me bedacht dat ik mijn Zeereizen boek vergeten was in te pakken. Dat boekje schrijf ik alle dingen in op die ik meemaak op zee.

Mijn moeder is overleden vlak na mijn geboorte, maar dit boekje heeft ze mij nagelaten. En ik bewaak het met heel mijn hart...

Hoofdstuk 2. Vertrek

Daphne

Ik lag weer in bed. Het is avond en ik heb de hele dag thuis gezeten. Morgen gaan we varen en mijn vader is druk in de weer. Ik hoor hem de hele tijd dingen zeggen als "Ik doe wat ik wil!" en "Ja, ze moet mee!"

Maar ik weet nog steeds niet wat er aan de hand is. Hij doet zo raar, de hele dag kijkt hij boos en hij doet niet normaal tegen zijn bemanning.

Ook ga ik Joran heel erg missen. Ik hoop dat ik hem morgen nog gedag kan zeggen. Stil val ik in een diepe slaap.

De volgende ochtend maakt Mathilde me wakker. Zij is de huishoudster en één van de weinige bediendes waarmee ik normaal kan praten. "Mevrouw Daphne word wakker, uw vader wil zo vertrekken!" Bij die laatste woorden schoot ik overeind.

"Bedankt Mathilde." Zei ik nog en ik liep meteen naar mijn klaargezette jurk. Mathilde hielp me met de ingewikkelde knopen en ik rende naar mijn tas. Het was meet een soort bundel van alles wat ik had ingepakt, maar snel pakte ik het en nam het mee.

Mijn vader was niet in de eetzaal dus die zal wel bij zijn schip zijn. Ik keek door het raam naar buiten, de zon straalde. Ik dacht dat we rond de avond uit zouden varen. Maar ik moest opschieten, want mijn vader wil dat ik alles ga controleren. Dat doe ik altijd.

Ik liep naar buiten en versnelde mijn pas. Mijn maag rommelde toen ik besepte dat ik was vergeten te eten, maar ik trok me er niets van aan en liep snel door.

Na een half uur was ik bij het schip. Mijn vaders bemanning was druk in de weer en mijn vader stond voor op het dek bevelen te geven.

Ik voelde een steek in mijn hart toen ik Joran niet zag, maar ja. Met mijn vader in de buurt zou hij ook wel heel dom zijn om te komen. Toen ik goed keek zag ik hem achter een grote stapel houten kisten, hij wenkte me. Ik rende snel naar hem toe en keek in zijn mooie ogen.

Hoofdstuk 3. Storm

Daphne

Ik heb mijn spullen uitgepakt en de controle gedaan. De trossen zijn losgegooid en we varen steeds verder van de haven af. Verschillende mensen hadden op de kade nog raar naar ons gekeken, het was immers wel tweede Paasdag.

Ik snap niet waarom mijn vader zo nodig vandaag moet gaan varen. En al het gedoe daaromheen. Ik mis Joran nu al en ik weet niet of ik hem ooit nog zal zien. Ik heb namelijk een slecht gevoel over onze tocht...

Bij het avondeten krijg ik geen hap door mijn keel. De zee is stil, maar voor mijn gevoel is hij te stil. De bemanning van mijn vader joelt vrolijk en dronken door elkaar heen. Maar ik zit daar op de hoek van de tafel te luisteren naar de stille zee.

Ik zie een flits en een seconde daarna hoorde ik een donder. De bemanning ook, want iedereen kijkt op naar de lucht. Het begint... Dit is waar ik zo'n slecht gevoel over had... Dit gaat mis... Maar ik blijf rustig. Het begint zacht te regenen en te waaïen. De zon is langzaam achter de wolken verdwenen. Dit gaat mis, dit gaat heel erg mis!

Mijn vader staat op en begint weer bevelen te geven, maar hij komt nauwelijks boven het geraas van de nu niet meer stille zee uit. Hij loopt naar de stuurman en neemt het stuur over. Ondanks alles heeft hij nog een koele blik op zijn gezicht. Ik kijk hem aan en hij mij. In zijn ogen is spijt af te lezen, maar dat was maar een snelle flits. De overmoed en koppigheid stralen weer van hem af als hij weer weg kijkt.

Zonder mij aan te kijken zegt hij "Daphne, ga nu je hut in!" Hij komt nog maar net boven een nieuwe donder met flits uit. Het gaat steeds harder regenen en de golven worden steeds wilder en woester.

Ik ren naar mijn hut, ik ben bang, echt bang. Ik voel mijn hart kloppen in mijn keel. Nog een flits en donder, ik krimp in elkaar. Snel ren ik door naar mijn hut. Het schip gaat woest heen en weer. Wat heeft mijn vader gedaan? Hij gaat ons allemaal de dood in trekken.

Ik hoor weer een flits en een donder, maar deze is te dicht bij. Ik weet gewoon dat hij ons heeft geraakt. Het schip staat in brandt en de regen helpt niet mee op te blussen. We worden tegen een scherpe rots aan geslagen. Ik val op de grond. De dood speelt met ons.

Er zit een enorm gat aan de voorkant van het schip, en het schip blijft branden. De rook komt mijn longen binnen en ik ben verlamd van angst. Ik kan niets doen. Langzaam wordt alles om mij heen gevuld met stinkende zwarte rook. Ik zie allemaal zwarte spikkels en langzaam val ik op de grond.

Ik kijk omhoog en zie een gedaante boven me zweven. Het is een geest, maar ik ben het me niet bewust. Hij kijkt mij in mijn ogen, het laatste wat ik zie is het groen gloeiende mes in zijn hand en dan is het gebeurd. Er gaat een pijnscheut door mijn keel en dan wordt alles zwart.